

УДК 342.951:004(477)

DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.04.2.26>

КЛЮЧОВІ ТЕРМІНИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОСТОРУ УКРАЇНИ

Гончаренко М.М.,
капітан юстиції, співробітник
Служби безпеки України
ORCID: 0000-0003-2819-783X
e-mail: mix.gonch@gmail.com

Гончаренко М.М. Ключові терміни адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України.

У статті здійснено комплексний теоретико-правовий аналіз ключових термінів адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України в контексті викликів цифрової трансформації, гібридної агресії та потреби в посиленні інформаційної безпеки.

Обґрунтовано, що сучасний інформаційний простір є складною багаторівневою системою, яка потребує чіткого правового визначення для ефективного державного управління, координації діяльності органів влади та забезпечення балансу між свободою інформації й національною безпекою. Наголошено на відсутності в законодавстві України уніфікованого визначення поняття «інформаційний простір», що створює ризики нормативної невизначеності та ускладнює протидію дезінформаційним впливам.

У статті проаналізовано дефініції, запропоновані у вітчизняній і зарубіжній науковій літературі, стратегічних документах і правозастосовній практиці, а також розмежовано поняття «інформаційна безпека», «кібербезпека», «дезінформація», «деструктивна пропаганда» як категорії адміністративного права. Акцент зроблено на відсутності нормативно закріпленого визначення терміна «дезінформація» у чинному законодавстві, попри його критичну роль в інформаційній війні, що триває. Разом із тим, підкреслено, що поняття «інформаційна безпека» та «кібербезпека» вже отримали належне закріплення на рівні спеціальних законів та стратегічних актів, зокрема у Стратегії інформаційної безпеки України та Законі України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України».

Запропоновано авторське визначення поняття «інформаційний простір», яке враховує юридичну сферу, інформаційні процеси, цифрову інфраструктуру та публічні інтереси, і може бути використане як основа для подальшого нормативного врегулювання.

Зроблено висновок про необхідність термінологічної уніфікації ключових понять у сфері адміністративно-правового регулювання інформаційного простору як передумови формування дієвої державної інформаційної політики, забезпечення національного суверенітету в інформаційній сфері та реалізації прав і свобод громадян в умовах гібридних викликів.

Ключові слова: інформаційний простір, адміністративно-правове регулювання, інформаційна безпека, кібербезпека, дезінформація, деструктивна пропаганда, державна інформаційна політика, правова термінологія.

Goncharenko M.M. Key terms of administrative and legal regulation of the information space of Ukraine.

The article provides a comprehensive theoretical and legal analysis of key terms of administrative and legal regulation of the information space of Ukraine in the context of the challenges of digital transformation, hybrid aggression and the need to strengthen information security.

It is substantiated that the modern information space is a complex multi-level system that requires a clear legal definition for effective public administration, coordination of government activities, and ensuring a balance between freedom of information and national security. The lack of a unified definition of the concept of «information space» in Ukrainian legislation is emphasized, which creates risks of regulatory uncertainty and complicates counteraction to disinformation influences.

The article analyzes the definitions proposed in domestic and foreign scientific literature, strategic documents, and law enforcement practice, and also distinguishes the concepts of «information security», «cybersecurity», «disinformation», and «destructive propaganda» as categories of administrative law. The emphasis is on the lack of a normative definition of the term «disinformation» in current legislation, despite its critical role in the ongoing information war. At the same time, it is emphasized that the concepts of «information security» and «cybersecurity» have already been properly established at the

level of special laws and strategic acts, in particular in the Information Security Strategy of Ukraine and the Law of Ukraine «On the Basic Principles of Ensuring Cybersecurity of Ukraine».

An author's definition of the concept of «information space» is proposed, which takes into account the legal sphere, information processes, digital infrastructure and public interests, and can be used as a basis for further regulatory regulation.

The conclusion is made about the need for terminological unification of key concepts in the field of administrative and legal regulation of the information space as a prerequisite for the formation of an effective state information policy, ensuring national sovereignty in the information sphere and the implementation of citizens' rights and freedoms in the context of hybrid challenges.

Key words: information space, administrative and legal regulation, information security, cybersecurity, disinformation, destructive propaganda, state information policy, legal terminology.

Постановка проблеми. В умовах стрімкої цифровізації суспільства та зростання ролі інформації як ключового ресурсу держави питання адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України є надзвичайно актуальним. Сучасний інформаційний простір – складна багаторівнева система, що включає цифрові платформи, медіа, соціальні мережі та інші канали поширення інформації й відіграє центральну роль у формуванні суспільної думки, впливає на політичні процеси і національну безпеку в цілому.

А відсутність єдиного, чіткого й загальноприйнятого визначення поняття «інформаційний простір» у чинному законодавстві України створює суттєві перешкоди для розробки ефективної правової політики у цій сфері. Це призводить до нормативної невизначеності, яка ускладнює координацію дій державних органів, послаблює механізми протидії інформаційним загрозам та обмежує можливості захисту прав і свобод громадян у цифровому середовищі.

Виклики сьогодення, такі як дезінформація, кібератаки, маніпуляції суспільною свідомістю, вимагають від адміністративно-правового регулювання не лише традиційних підходів, а й впровадження інноваційних методів, що врахують динаміку розвитку технологій та особливості мережових інформаційних структур. Важливо забезпечити баланс між свободою інформації, правом на приватність і безпекою держави.

Отже, проблема полягає у відсутності і потребі формування науково обґрунтованого, системного та сучасного правового розуміння термінів адміністративно-правового регулювання інформаційного простору, яке б відповідало викликам цифрової епохи, сприяло захисту національних інтересів й забезпеченню інформаційної безпеки та гарантувало реалізацію прав людини в інформаційному середовищі України.

Стан опрацювання проблематики. Перш ніж досліджувати безпосередньо ключові поняття адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України, з'ясуємо що це за система правових понять, що під цим розуміється і хто з вчених досліджував ці питання, щоб мати базис на якому побудуємо наше дослідження з урахуванням сучасного вектору розвитку.

Так, терміни адміністративно-правового регулювання інформаційного простору, на думку вченої Солодкої О.М., це усталені правові категорії, що визначають зміст, межі та інструменти регуляторної діяльності держави в сфері інформаційної політики та безпеки, вона наголошує на значенні термінологічної чіткості для формування національної інформаційної політики, особливо в умовах загроз інформаційному суверенітету [1].

Інша наукова думка, зокрема наведемо визначення Л.І. Рудник, що термінологічною основою адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України є система правових понять, що відображають зміст адміністративної юрисдикції у сфері управління інформаційними потоками, регламентують взаємодію держави з інформаційними платформами та визначають межі допустимого впливу на цифровий контент [2]. У своїх статтях Л.І. Рудник підкреслює правозастосовну природу ключових термінів – їх здатність окреслити межі юрисдикції держави в медіапросторі. Крім того, увага повинна бути зосереджена і на регулюванні алгоритмів, платформ і соціальних мереж як об'єктів адміністративно-правового впливу.

Серед вчених-юристів, що досліджували дотичні питання, імпонує визначення М.Ю. Кравченка, який під основними термінами адміністративно-правового регулювання інформаційного простору вважав доцільно розуміти нормативно значущі дефініції, які забезпечують цілісність, ієрархію та правову визначеність у реалізації інформаційної політики держави [3]. Такий підхід має нормативистський характер і звертає увагу на функцію термінів як «системоутворюючих одиниць» інформаційного права, з чим повною мірою погоджуємося.

Серед дослідників термінів адміністративно-правового регулювання інформаційного простору не лише України, а й Світу в цілому, не можемо обійти увагою Пітера Померанцева, який розкриває терміни і поняття як елементи правової мови, що кодифікують реагування держави на інфор-

маційні загрози та закріплюють превентивну функцію адміністративного права в сфері цифрових комунікацій [4]. У своїй книзі «This Is Not Propaganda: Adventures in the War Against Reality» Пітер Померанцев аналізує механізми інформаційного впливу як інструменти нової війни, а його підхід допомагає побачити, що терміни – не просто слова, а «архітектура державної оборони» в умовах гібридної агресії, особливу увагу приділяючи пропаганді та дезінформації.

Зважаючи на вищевикладене, актуальність подальшого дослідження ключових термінів адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України зумовлена не лише теоретичною потребою в уніфікації правового словника, а й практичними викликами – війною, цифровізацією управління, зростанням ролі приватних платформ у формуванні суспільної думки. Без чіткого термінологічного апарату державі складно здійснювати ефективну інформаційну політику, забезпечувати баланс між свободою слова та безпекою, реагувати на дезінформаційні кампанії та гібридні загрози. Саме тому наше дослідження покликане систематизувати розуміння основних термінів, виявити прогалини, надати пропозиції для їх законодавчого закріплення та подальшої адміністративно-правової реалізації.

Мета статті полягає в комплексному теоретико-правовому аналізі ключових термінів адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України з урахуванням сучасних викликів цифрової трансформації, гібридної агресії та необхідності унормування термінологічного апарату, пов'язаного з інформаційною політикою держави.

Виклад основного матеріалу. Інформаційний простір як предмет публічного управління зазнав фундаментальних змін у зв'язку з поширенням цифрових технологій і гібридних загроз. Ці процеси зумовлюють потребу в переосмисленні ключових термінів, якими оперує адміністративно-правове регулювання у цій сфері. Адекватність і точність термінології прямо впливають на ефективність правозастосування, законодавчої гармонізації та практик адміністративного контролю.

В рамках дослідження ключових термінів адміністративно-правового регулювання інформаційного простору України найперше доцільно визначити саме поняття «інформаційний простір», яке є фундаментальним як у теоретичному, так і в практичному плані. Інформаційний простір виступає базовим категоріальним поняттям, що визначає головний об'єкт адміністративно-правового впливу держави. Він охоплює всі форми циркуляції інформації, включно з цифровими технологіями, медіа, мережевими комунікаціями, що створює певні межі, в яких держава здійснює свою регуляторну діяльність.

Значення цього поняття полягає у тому, що воно формує основу для розробки та реалізації державної інформаційної політики, визначаючи сферу дії відповідних правових норм і адміністративних заходів. Водночас відсутність у законодавстві України єдиного та чіткого визначення поняття «інформаційний простір» створює низку проблем у практичній площині. Зокрема, це ускладнює впровадження ефективних заходів щодо забезпечення інформаційної безпеки, проведення відповідного регулювання та захисту незалежності медіа. Така неоднозначність правового статусу інформаційного простору знижує ефективність адміністрування у цій сфері, що робить необхідним як нормативне врегулювання цього поняття, так і формування єдиних підходів до його розуміння.

Зазначене підтверджується як у класичних адміністративно-правових працях, так і в офіційних документах, зокрема в Конституції України, Законі України «Про інформацію», а також у коментарях провідних вітчизняних правознавців, які наголошують на значущості поняття інформаційного простору як основи для системного правового регулювання інформаційних відносин.

Так, Конституція України [5] у статті 34 закріплює право кожного на вільне отримання, зберігання, використання і поширення інформації, що підкреслює важливість формування правового простору для цих процесів. Водночас Закон України «Про інформацію» дає визначення інформації як відомостям у будь-якій формі, що передаються або отримуються в процесі спілкування, однак не містить чіткого визначення поняття «інформаційний простір», що ускладнює розробку і впровадження ефективних адміністративно-правових заходів у цій сфері.

Вітчизняні науковці-правознавці наголошують, що інформаційний простір слід розглядати як сукупність інформаційних потоків і каналів обміну даними в суспільстві, які стають об'єктом державного регулювання. Так, В. Яковенко підкреслює, що саме інформаційний простір є предметом адміністративно-правового впливу держави, оскільки він охоплює всі форми циркуляції інформації, включно з цифровими, медійними та мережевими комунікаціями [6]. Водночас, враховуємо, що правове регулювання цього простору має балансувати між свободою інформації та захистом національних інтересів. Це підкреслює складність і багатогранність цього поняття.

Поняття інформаційний простір широко використовується у документах стратегічного рівня у державі, зокрема, це повною мірою стосується Стратегії інформаційної безпеки, затвердженої Указом Президента України від 28 грудня 2021 року № 685/2021 «Про рішення Ради національної

безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки», метою якої є посилення спроможностей щодо забезпечення інформаційної безпеки держави, її інформаційного простору, підтримки інформаційними засобами та заходами соціальної та політичної стабільності, оборони держави, захисту державного суверенітету, територіальної цілісності України, демократичного конституційного ладу, забезпечення прав та свобод кожного громадянина [7]. Крім того, першим з очікуваних результатів реалізації Стратегії зазначено - захищений інформаційний простір України.

Таким чином, відсутність єдиного нормативно закріпленого визначення поняття «інформаційний простір» створює певні проблеми в практичній площині адміністративно-правового регулювання, потребує подальшого нормативного уточнення і формування уніфікованого підходу для ефективного управління інформаційним простором в Україні.

Тож, на підставі наведеного аналізу, а також з урахуванням сучасних тенденцій цифровізації, інформаційної гібридності та пріоритетів національної безпеки, в рамках цього дослідження розроблено авторське визначення поняття «інформаційний простір». Під інформаційним простором України розуміємо сферу суспільних відносин, що охоплює процеси створення, збирання, зберігання, оброблення, передачі, поширення, використання та захисту інформації з використанням електронних комунікацій, медіа, цифрових технологій та інших засобів, яка функціонує в межах юрисдикції України та підлягає державному управлінню і захисту в інтересах національної безпеки, прав людини і громадянина, демократичного розвитку та суспільного добробуту.

Створенню цього визначення передувала аналітична робота, що включити в це визначення, основні моменти і роздуми пропонуємо до уваги далі. Авторське визначення враховує ключові структурні компоненти поняття, необхідні для його правового закріплення:

(а) сфера суспільних відносин – підкреслює, що йдеться не лише про технічні чи інформаційні системи, а про систему правовідносин між суб'єктами, які продукують, передають і споживають інформацію. Такий підхід дозволяє включити до інформаційного простору і цифрові середовища, і традиційні медіа, і комунікаційні процеси в суспільстві;

(б) комплексність інформаційних процесів – перелік (створення, збирання, зберігання тощо) охоплює весь життєвий цикл інформації, що є базою для формування норм адміністративного регулювання: від реєстрації медіаресурсів до контролю за поширенням недостовірної інформації чи захисту даних;

(в) електронні комунікації, медіа, цифрові технології та інші засоби – це відсилання до сучасної інфраструктури інформаційного обміну, яка швидко змінюється. Таке формулювання дозволяє враховувати нові технічні формати без необхідності постійних змін до закону;

(г) функціонування в межах юрисдикції України – визначає правову сферу дії українського законодавства, що важливо в умовах кіберпростору, де інформація часто передається транснаціонально;

(ґ) підлягає державному управлінню і захисту – фіксує, що інформаційний простір є об'єктом публічного управління, а отже, адміністративно-правове регулювання є цілком легітимним і необхідним інструментом;

(д) в інтересах національної безпеки, прав людини і громадянина, демократичного розвитку та суспільного добробуту – балансує пріоритети безпеки і прав, що відповідає принципам міжнародного права, зокрема практиці Європейського суду з прав людини.

Тобто, запропоноване до уваги визначення достатньо загальне для універсального застосування в законодавстві, але водночас містить усі необхідні ознаки для чіткого нормативного трактування і застосування у правозастосовній практиці.

На відміну від поняття «інформаційний простір», яке широко вживається, проте не визначено законодавчо, також ключові поняття для адміністративно-правового регулювання інформаційного простору як «інформаційна безпека» і «кібербезпека» визначені законодавчо і мають такі визначення.

Так, на законодавчому рівні в пункт 5 частини першої статті 1 Законі України від 5 жовтня 2017 року № 2163-VIII «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» [8] закріплено поняття «кібербезпека» під яким розуміється захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства та держави під час використання кіберпростору, за якої забезпечуються сталий розвиток інформаційного суспільства та цифрового комунікативного середовища, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних і потенційних загроз національній безпеці України у кіберпросторі.

А поняття «інформаційна безпека України» закріплено в Стратегії інформаційної безпеки, затвердженій Указом Президента України від 28 грудня 2021 року № 685/2021 [7] і розкриває це поняття як складову частину національної безпеки України, стан захищеності державного сувере-

нітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу, інших життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, за якого належним чином забезпечуються конституційні права і свободи людини на збирання, зберігання, використання та поширення інформації, доступ до достовірної та об'єктивної інформації, існує ефективна система захисту і протидії нанесенню шкоди через поширення негативних інформаційних впливів, у тому числі скоординоване поширення недостовірної інформації, деструктивної пропаганди, інших інформаційних операцій, несанкціоноване розповсюдження, використання й порушення цілісності інформації з обмеженим доступом.

У контексті адміністративно-правового забезпечення інформаційної безпеки України особливу увагу привертають ті категорії, що безпосередньо впливають на стабільність інформаційного середовища та цілісність державної політики у сфері комунікацій. Одним із таких деструктивних явищ, що становить пряму загрозу інформаційній безпеці, є дезінформація. Її поширення має потенціал підризу суспільної довіри, розмиття базових орієнтирів демократії, а також послаблення функціонування державних інституцій. Саме тому аналіз поняття «дезінформація» є необхідним як у теоретичному, так і прикладному аспекті сучасного адміністративного права.

Термін «дезінформація» є одним із фундаментальних понять, що прямо впливають на формування правових механізмів захисту інформаційного простору держави, його точне розуміння необхідне для розробки дієвої державної інформаційної політики, протидії гібридним загрозам та захисту демократичних інститутів. Енциклопедія Сучасної України визначає дезінформацію як «спотворену, свідомо неправдиву, провокаційно-тенденційну інформацію», що підкреслює її свідомий, цілеспрямований характер та негативний зміст [9]. Європейська комісія, у своєму документі «Боротьба з дезінформацією в Інтернеті», вказує, що дезінформацією є «повідомлення, створене та поширене з метою введення в оману, що може зашкодити демократичним процесам» [10]. У національній науковій доктрині Кушнір І.І. і Адамчук В.О. конкретизують зміст терміна з позицій правової теорії: дезінформація – це відомості, які «не відповідають дійсності, мають негативний контекст та свідомо спрямовані на зміну світогляду чи поведінки суб'єкта» [11]. Таким чином, аналіз положень українських і європейських джерел розглядає дезінформацію як публічне навмисне поширення неправдивої або викривленої інформації з метою введення в оману суспільства, впливу на демократичні інститути або суб'єктів політико-правових процесів.

І хоча в чинному законодавстві визначення «дезінформація» відсутнє, в згаданій вище Стратегії інформаційної безпеки, затвердженій Указом Президента України від 28 грудня 2021 року № 685/2021, в розділі «Глобальні виклики та загрози» окремим підрозділом виокремлено «Збільшення кількості глобальних дезінформаційних кампаній» і розкрито зміст: «глобальні дезінформаційні кампанії, що інспіруються авторитарними урядами та активістами радикальних рухів для маніпулювання свідомістю окремих людей та груп населення, стали повсякденною практикою, яка загрожує демократичному розвитку держав та міжнародній стабільності» [7] й окремим підрозділом виокремлено «Обмежені можливості реагувати на дезінформаційні кампанії» і розкрито зміст: «деструктивна пропаганда, поширення дезінформації як ззовні, так і всередині України застосовуються державою-агресором з метою підризу стійкості суспільства та інформаційної дестабілізації держави. Водночас ефективна система реагування на такі виклики в Україні досі не створена, не забезпечено функціонування розвиненої національної інформаційної інфраструктури, що обмежує можливість належним чином протидіяти інформаційній агресії з метою захисту національної безпеки та реалізації національних інтересів України» [7].

Тож, щоб зменшити шкідливий вплив від дезінформації з боку рф, Верховною Радою України були прийняті так звані Закони проти дезінформації, а саме це Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо заборони виготовлення та поширення інформаційної продукції, спрямованої на пропагування дій держави-агресора» від 3 березня 2022 року № 2109-IX, а також це Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення кримінальної відповідальності за виготовлення та поширення забороненої інформаційної продукції» від 3 березня 2022 року № 2110-IX.

В рамках дослідження з'ясовано, що окремої уваги потребує ще категорія «деструктивна пропаганда», яка на практиці стає інструментом психологічного впливу та розколу суспільства. Її особливістю є мішенева спрямованість, часткова правдоподібність і емоційна маніпулятивність. У зв'язку з цим постає питання термінологічного відмежування між звичайною пропагандою (допустимою в межах свободи слова) і деструктивною, що має ознаки інформаційної атаки або іноземного втручання.

Пропаганда походить від латинського *propagare* – «поширювати, розповсюджувати, розмножувати», що в історичному контексті вперше інституціоналізувалося у XVII ст. через створення католицької *Congregatio de Propaganda Fide* – орган Ватикану, відповідальний за поширення віровчення. Від початку термін не мав негативного забарвлення, а мав цілком позитивне значення –

як засіб духовного впливу. З початком XX століття, особливо внаслідок Першої та Другої світових воєн, пропаганда почала розглядатися як інструмент масового психологічного впливу, здатний мобілізувати суспільство, але й одночасно маніпулювати свідомістю громадян.

Класичне визначення подає американський соціолог Гарольд Лассуелл, який вважається одним з основоположників досліджень пропаганди, визначав її як «кероване розповсюдження повідомлень, що мають на меті вплив на погляди й поведінку аудиторії» та «управління колективною поведінкою через маніпуляцію символами». Це визначення закладає основи розуміння пропаганди як організованого, цілеспрямованого процесу інформаційного впливу, що базується на психології мас.

З розвитком цифрових медіа й соціальних мереж у XXI столітті поняття пропаганди зазнало суттєвої трансформації. В умовах інформаційної гібридної війни пропаганда дедалі частіше функціонує в прихованій або фрагментованій формі, часто маскуючись під журналістику, експертні коментарі чи навіть розважальний контент.

Сучасний британський дослідник Пітер Померанцев у своїй праці «Nothing Is True and Everything Is Possible» описує російську медіасистему як середовище, в якому пропаганда функціонує не за логікою ідеології, а за логікою шоу: «Істина тут більше не має жодного значення, бо реальність повністю підпорядкована постановці» [12]. Таким чином, пропаганда у пострадянському просторі трансформується з інструмента переконання у засіб симуляції та деморалізації.

Тож, пропаганда є складним соціально-комунікативним феноменом, який може виконувати як функції мобілізації та легітимації, так і функції інформаційної агресії та маніпуляції. Її зміст і характер залежать від цілей, контексту, а також каналів поширення. У сучасних умовах інформаційної війни особливої ваги набуває дослідження тих форм пропаганди, які діють приховано, фрагментарно, але системно через руйнування довіри до реальності.

Висновки. Отже, на тлі ускладнення інформаційного середовища та посилення гібридних загроз, адміністративно-правове регулювання інформаційного простору України постає як один із ключових напрямів забезпечення національної безпеки та реалізації ефективної державної інформаційної політики. Інформаційний простір сьогодні є складною багаторівневою системою, що охоплює цифрові платформи, традиційні та новітні медіа, соціальні мережі й алгоритмічні канали поширення контенту. Його регулювання вимагає не лише фрагментарних заходів, а цілісного нормативного підходу, що спирається на чітке, уніфіковане і науково обґрунтоване розуміння ключових термінів. При цьому, навіть попри наявність у законодавстві таких важливих понять, як «інформаційна безпека» чи «кібербезпека», досі відсутнє нормативно закріплене визначення самого поняття «інформаційний простір», що унеможливорює системне правозастосування, знижує ефективність адміністративних рішень, ускладнює координацію органів влади та відкриває вразливості до інформаційного втручання. Проблему поглиблює поширення дезінформації, маніпуляцій суспільною свідомістю та нових форм цифрової пропаганди, які вимагають модернізованих підходів до регулювання, із дотриманням балансу між свободою слова, правом на приватність та інтересами державної безпеки. У зв'язку з цим, гостро постає необхідність розробки сучасного, концептуально узгодженого термінологічного апарату адміністративно-правового регулювання інформаційного простору, що відповідав би реаліям сьогодення, забезпечував нормативну визначеність і правову сталість у реалізації державної інформаційної політики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Солодка О.М. Інформаційний простір як інструмент реалізації інформаційного суверенітету держави. *Інформація і право*. 2020. № 4. С. 39–46.
2. Рудник Л.І. Поширення недостовірної інформації як засіб гібридної війни. *Інформація і право*. 2024. № 4(51). С. 46–54.
3. Кравченко М.Ю. Адміністративно-правове забезпечення інформаційної безпеки держави: теоретико-правовий аспект. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 3. С. 70–77.
4. Pomerantsev P. *This Is Not Propaganda: Adventures in the War Against Reality*. London: Faber & Faber, 2019. 288 p.
5. Конституція України: закон від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 11.07.2025).
6. Яковенко В. Адміністративне право України: підручник. Київ: Центр учбової літератури, 2018. 432 с.
7. Стратегія інформаційної безпеки: Указ Президента України від 28 грудня 2021 року № 685/2021 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня

- 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/685/2021#n14> (дата звернення: 11.07.2025).
8. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України: Закон України від 5 жовтня 2017 року № 2163-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text> (дата звернення: 11.07.2025).
 9. Енциклопедія Сучасної України. Т. 8. К.: Ін-т енциклопедичних досліджень НАН України, 2008. С. 360.
 10. Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. Tackling online disinformation: a European approach. Brussels, 26.4.2018. COM(2018) 236 final. P. 2.
 11. Кушнір І.І., Адамчук В.О. Проблеми правового регулювання протидії дезінформації в умовах гібридної війни. *Право і суспільство*. 2025. № 1. С. 87.
 12. Pomearantsev, P. Nothing Is True and Everything Is Possible: The Surreal Heart of the New Russia. New York: PublicAffairs, 2014. P. 102.